

ஆர்ய தர்மம்.

கூடியவருமாசி-மீ கநவ

லம்ஸ்காரம்.

ஜனனத்திற்கு முந்திய விபரம்.

(53-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஜனிக்கும் பிராணிகள் பெரும்பாலும் ஒன்பது மாதங்களோ பத்து மாதங்களோ கர்ப்பாசயத்துள்ளிருந்து பிறகு வெளிப்படுவதாக சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. சிலர் விஷயத்தில் அதிககாலமுமாகும். அது அபூர்வமான ஸம்பவம். கர்ப்பந்தரித்திருக்கும் கர்ப்பிணிகளுக்கு உசிதமான அன்னபானூதிகளை அவர்கள் விரும்புகிறபடியெல்லாம் கொடுத்து ஸம்ரக்ஷணை செய்யவேண்டியது. ஆனால் கர்ப்பத்திற்குக் கெடுதலை யுண்டுபண்ணாதவைகளைத்தான் கொடுக்கவேண்டும். கர்ப்பத்தைக் கெடுக்கும் வஸ்துக்களில் அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாய் விட்டால் வைத்திய சாஸ்திரங்களிற் கூறியவாறு தந்திரமாக நடக்கவேண்டும். கர்ப்பத்திற்கு ஹிதமானதும், அஹிதமானதும் வைத்திய நூல்களிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவை. அப்படித் தெரிந்துகொண்டு அஹிதத்தை விலக்கி ஹிதத்தைச் சேர்த்துவரவேண்டியது. அன்றியும் ஒவ்வொரு மாதங்களிலும் நடந்தவேண்டியவைகளையும், சேர்க்கவேண்டிய ஒளஷதங்களையும் வைத்திய சாஸ்திரம் விரிவாகக் கூறுவதையறிந்து அப்படியே செய்துவரவேண்டியது. இவ்வாறாக கர்ப்பிணியைக் காப்பாற்றவேண்டியது. இது பர்த்தாவுக்கு முக்கியமான தர்மம். இதன் காரணத்தை ஐதரேய சுருதி "பர்த்தாவே தன் கர்ப்பாசயத்துள் அவரது ஒவ்வொரு அங்கங்களினின்றுமுண்டாகி பிஐத்துவாரத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட ஸாராம்சமான ரேதோரூபமாக பிரவேசித்திருப்பதாக நினைத்து அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கின்றாளாகையால் அவளை அவசியம் வேண்டியதைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டியது" என்ற

(அதையொட்டினதாய்) ஸம்பவித்ததை யனுபவிக்கின்றனாயல் லது விஷயபோகத்தையே பிரதானமாக நினைக்கவில்லை. அதனால் இக்கர்மபூமி போக பூமியாய்விடாது. பெரிய கம்பெனிகளில் வேலைசெய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுத் தொழிற்சாலையென்ப பிரஸித்தமான விடத்தில் தொழிற்முறிபவர் இடைநேரத்தில் கொஞ்சம் காபி சாப்பிட்டு விட்டால் அது தொழிற்சாலை யில்லையென்றாவது காபிக்கிளப் என்றாவது சொல்லுவது வழக்கமில்லை. அதுபோலவேயாவிதாவும்” என்றுபரிஹாரம் கொள்ளவேண்டும். அதனற்றான் நமது சாஸ்திரம் இக்கர்ம பூமியில் போகப் பிரதானமாக இருக்கக் கூடாதென்று வற்புறுத்துகின்றது. அதனிலும் கர்மாதிகாரம் பெற்றவர்கள் கண்டிப்பாய் அற்பமான விஷயபோகத்திற்காக ஆசைகொள்ளக்கூடாதென்று நிர்பந்திக்கின்றது. அப்படி ஆசை கொண்டால் அதற்குரிய விஷயங்களைத் தேடுவதிலேயே காலம் கழிந்து விடும். விஷயபோகத்திற்கே அவ்விஷயாசை இடங்கொடுக்காது. ஆகவே வந்த இடத்திற்குத் தக்கபடி வேலை செய்பாததோடு போகமுயில்லாமல் இரண்டுங் கொடுத்து திண்டாட வேண்டியதாகும். இங்கு விஷயபோகமின்றி வருந்தினாலும் கர்மங்களைச் செய்துவிட்டால் பின்னிட்டு பெருத்த சுகம் பெறலாம்.

ब्राह्मणस्य हि देहोऽयं क्षुद्रभोगाय नेष्यते ।

इह क्लेशाय महते प्रेत्यान्तमुखाय च ॥

பிராமணஸ்ய ஹி தேஹோ஽யம் க்ஷுட்ரஹோநாய நேஷ்யதே ।
ஐஹ க்லேஸாய மஹதே ப்ரெத்யாநதஸுவாய ச ॥

பிராமணனுடைய சரீரமிற்கு அற்பமானவிஷயபோகத்திற்காக ஏற்பட்டதல்ல. இங்கு பெரிய கஷ்டத்தையனுபவித்தாலும் பின்னிட்டுப்பேரின்பம் பெறவதற்குள்ள லாதனங்களைத்தேடவே உபயோகமானது.

என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. போக பூமிகளாகிய லோகாத்ரங்களில் இங்கு செய்த கர்மங்களின் பயனாகிய சுகாதிகளை மூற்றிலும் அனுபவித்த பிறகு ஸஞ்சித கர்மங்களுள் மிசாகர்மம் பயனைத்தருவதற்காக எந்தப் பிராணிக்கு அபிவ்யக்தமாகின்றதோ? அந்தப் பிராணி, ஒரு லோகத்திலிருந்து வேறு லோகத்துக்குப்

போவதற்கு ஸாதனமாக அமைக்கப்பட்ட பூத ஸூக்ஷ்மங்களிற்
 சேர்ந்து ஆகாயத்தில்பறந்து வாயுவால் அங்குமிங்குமாக அலைக்கப்
 பட்டு, நீருண்ட மேகத்தோடு கலந்து, அது மழை பொழியும்
 படியான தருணத்தில் அதோடு சேர்ந்து, அதன் மழைத்துளி
 வழியாய் பூமியிலிரங்கி நெல்லு, கொள்ளு, எள்ளு முதலிய தானி
 யங்களிலொட்டிக்கொண்டு, அவை குத்தப்படும்பொழுதும் அடுப்
 பில் வைத்து வேக வைக்கப்படும்பொழுதும் அவைகளினின்று
 வெளிப்பட்டுவிடாமல் அன்னத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு யௌவன
 வயதுள்ள கிருஹஸ்தனால் அவ்வன்னம் புசிக்கப்படும்பொழுது
 அந்த கிருஹஸ்தன் சரீரத்தில் சேர்ந்துகிடிகுறன். பிறகு
 புசிக்கப்பட்ட அவ்வன்னம் அவனது ஜாடராக்கினியால்
 பாகம் செய்யப்பட்டு முதலாவது ரஸதாதுவாகவும், அந்த
 ரஸதாதுவினுள்ள தாது அக்கினியால்பாகம் செய்யப்பட்டு இரண்
 டாவது இரத்ததாதுவாகவும், அந்தஇரத்தத்திலுள்ள தாது அக்கி
 னியால் பாகம் செய்யப்பட்டு மூன்றாவது மாம்சதாதுவாகவும்,
 அந்த மாம்சத்திலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம்செய்யப்பட்டு
 நான்காவது மேதஸ்தாதுவாகவும், அந்த மேதஸ்தாதுவினுள்ள
 தாது அக்கினியால் பாகம்செய்யப்பட்டு ஐந்தாவது அஸ்தி (எலும்பு)
 தாதுவாகவும், அந்த அஸ்தியிலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம்
 செய்யப்பட்டு ஆறாவது மஜ்ஜை தாதுவாகவும், அந்த மஜ்ஜை
 தாதுவினுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு ஏழாவது
 ரேதஸ்என்னும் தாதுவாகவும் பரிணமிக்கின்ற வரையிலும் முறை
 யே அவைகளில் ஒட்டிக்கொண்டு இவ்வாறாகப்பிதாவின் சரீரத்திலி
 ருந்து கர்ப்பாதான காலத்தில் மந்திர பூர்வமாக அந்த வீர்யம்
 அன்னையின் கர்ப்பாசயத்திற் செலுத்தப்படும் பொழுது அங்கு
 சென்றுவிடுகிறான். இது தான் இவனுக்கு முதலாவது ஸம்ஸ்
 காரமாகக் கூறப்பட்டது. இதனால் சரீரத்தை விட ஆன்மா
 வேறு இல்லையென்ற நாஸ்திகவாதத்திற்கும், அவ்வாதத்தில்
 கூறப்படும் சரீரேந்திரியாதிகளே ஆன்மா என்ற வாதத்திற்கு
 மிடயில்லையென்றேற் படுகின்றது. இங்ஙனம் கர்ப்பாசயத்திற்
 சென்றவுடன் அந்த ஜீவனுக்கு லோகாந்தர கமனத்திற்கு ஸாத
 னமாகவும், பிறகு அடுத்த ஸ்தூல சரீரமாகப் பரிணமிப்பதற்கு
 விதை போன்றதாகவுயிருக்கும் பூதஸூக்ஷ்மம், பிதாவின் வீர்
 யம், மாதாவின் சோணிதம் இவ்விரண்டுடன் கலந்து முதலாவது

மாதத்தில் திரவமாயிருக்கும் நிலைமை மாறிக் கிரமமாக கடினமாகின்றது. இரண்டாவது மாதத்திலும் வரவர கெட்டிப்பட்டு, புருஷனுவதானால் கனமாக அதாவது அதிக திர்க்கமில்லாமல் வட்டவடிவமாக ஆகின்றது. ஸ்திரீயாவதானால் பேசியாக அதாவது நான்கு மூலைவடிவமாக ஆகின்றது. நபும்ஸகமாவதானால் அற்புதமாக ஆகாவதவட்டமாக ஆகின்றது. மூன்றாவது மாதத்தில் ஐந்துவிதமாக முனைவிடுகின்றது. அதாவது இரண்டுதுடைகள், இரண்டுக்கைகள், தலை இவ்வவந்து அவயவங்களும் முன்கூறியவடிவத்தினின்று கொஞ்சமாய் வெளிப்படுகின்றது. இவைகள் முனைக்கும்போதே இவைகளின் மற்ற அவாந்தர அவயவங்களும் சரீரத்தினுட்புறமுள்ள கோஷ்டங்களெனப்படும் அவயவங்களும் இந்திரிய கோளகங்களும் ஸூக்ஷ்மமாய் முளைக்கின்றன. கர்ப்பாசயத்தினின்று வெளிப்பட்ட பின்னர் உண்டாக வேண்டிய பற்கள் முதலியவை தவிர மற்றவைகளெல்லாம் உண்டாய் விடுகின்றன. இவைகள் முறையே வியக்தங்களாகின்றன. ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் விடுபட்டு மோக்ஷம் கிடைக்கின்ற பரியந்தமும் தொடர்ந்தே நிற்கின்ற ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனதுபிராணன் ஆகிய பன்னிரண்டு பதார்த்தங்களில் பிராணன்மாத் திரம்மற்றபதினொரு இந்திரியங்கள் வியக்தமாவதற்குள் கர்ப்பாசயப் பிரவேசம் முதற்கொண்டே வியக்தமாகி தன் விபாபாரத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகின்றதாம். அதனால் ஐவனது கருவிகளுள் பிராணன் ஜீவெய்ஷ்டனென சுருதியில் வியவகரிக்கப் படுகின்றது. இந்தப் பிராணன் வியக்தமாகாவிடில் கர்ப்பாசயத்துள் துழைந்த ரேதஸ் விருத்தியடையாது. இக்கருத்துப்பிரானோபாஸ்தியை விதிக்கும்உபநிஷத்துக்களிலும் அவைகளின் பால்யங்களிலும் வெளிப்படை. மற்ற பதினொரு இந்திரியங்களும் அதன் கோளகங்களாகிய ஸ்தானங்கள் விபக்தமான பின்புதான் பிரகாசிக்கின்றன. மூன்றாவது மாதத்தில் மனதின் கோளகமாகிய ஹிருதயமெனப்படும் தாமஸமொட்டு வடிவமான மாம்ஸபிண்டம் தோன்றவே மனது ஸூக்ஷ்மரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்றது. இதற்குகர்ப்பத்திலுள்ள சிசு ஆசைகொள்வது அடையாளமாகும். நான்காவது மாதத்தில் பிரதான அவயவங்களும் அதன் உபாங்கங்களும் நன்றாய் வியக்தங்களாய் விடுகின்றன. ஐந்தாவது மாதத்தில் மனது நன்றாய் பிரகாசித்து விடுகின்றது. இர

த்தம் மாம்ஸம் விருத்தியடைகின்றன. ஆறாவது மாதத்தில் கேசம் (தலைமயிர்) ரோமம், நகம், எலும்பு, நரம்புகள் உண்டாகின்றன. பலமேற்படுகிறது. நிறமுண்டாய் விடுகின்றது. ஏழாவது மாதத்தில் எல்லா அங்கங்களும் பரிபூர்ணங்களாய் விடுகின்றன. மாதாவின் ரஸதாதுவை வறிக்கும் நரம்பு ஒன்று சிசுவின் நாபியில் ஸம்பந்தப்படுத்தப் படுகின்றது. இதைத்தான் தொப்புள் கொடியென்பார். அதன் வழியாகத் தாயார் புசிக்கும் ஆஹாரத்தின் ஸாரமான ரஸம் அந்த சிசுவிற்கு ஆஹாரமாகின்றது. ஸாக்ஷாத் தாக அன்னபானாசிகளில்லாதபடியால் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவிற்கு ஸ்நூலமலமில்லையாம். தற்காலத்தில் சிசு உட்கொள்ளும் ஆகாரமாகிய ரஸம் மலமில்லாமல்சத்தமாயிருப்பதால் அதனாலும் மலமில்லையாம். இவ்வாறு கர்ப்பம் வளர்கின்றதாம். இதற்கடுத்த விபரம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில்.

பத்திராதிபர்.

ஒளபாலன மாகாத்மியம்.

(80-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

पञ्च कोटितपःपुण्यं कौशिको मुनिसत्तमः ।

आगताय वसिष्ठाय स्वाश्रमे पददौ पुरा ॥

वसिष्ठःस्वाश्रमस्थाय विश्वामित्राय साग्रये ।

सायमाहुतिजं पुण्यं प्रादात्तस्मै ततोऽधिकम् ॥

வஹுகொடி தவஃ வுண்யம் களஸிகொ 30-கிலுத3: ।

சூமதாய வலிஷ்டாய ஸ்ராமுதே பூடிஷ வுரா ।

வலிஷ்டஃஸ்ராமுஷ்டாய விஸ்வாமித்ராய சாஸ்யே ।

ஸாயமஹுதிஜம் புண்யம் ப்ராடாத்தஸுமே ததொயிகமு ॥

இதனால் விசேஷ பலத்தையும் கூறுகிறது.

औपासनं गृहे यस्य मृत्युर्द्वैत्याश्च विभ्यति ।

ஒளபாலனம் ௨௮மெயஸ்ய 3௨க்யுடெப்த்யாஸு விஸ்யதி ।

பிராம்மணனின் எல்லா அங்கங்களிலும் ஒவ்வொரு தேவதைகள் வளிக்கிறார்கள்.

द्विजस्य सर्वगात्रेषु ब्रह्मविष्णुशिवादयः ।

रोमकूपेषु मुनयो वदने ह्यववाहनः ॥

तस्मादाशिमुखा विपास्तेषां मुख्यं पुखं विदुः ।

मुखीनो यथा भाति न तथा वह्निमान्द्विजः ॥

சிஜஸ்ய ஸவக்ரூபாக்ரௌஷ்டி ஹவ்விஷ்டிஸிவாடியஃ ।

ரொமகூபௌஷ்டி ரோமயோ வதநௌ ஹவ்வாவாஹநஃ ॥

தஸ்யாஷிமுகா விபாஸ்தௌஸா முக்யம் புக்ஷம் விதுஃ ।

ரோவஹீநோ யதா பாதி ந தயா வஹ்நிமான் ட்விஜஃ ॥

என்பதான வசனங்களால் அக்னி முகமாய் விளங்குகிறது. அக்னி, இல்லாமற் போனால் முகமில்லாதவன் போலாகிறான். அக்னியில்லாத விப்ரணிடம் கொடுத்த தானமும் கியர்த்தமாய் விடுகிறது.

औपासनविहीने तु यद्दत्तं निष्फलं भवेत् ।

ஒளபாஸநவிஹீநௌது யத்தம் நிஷ்டலம் ஹவௌசு ।

ஆகையால் ஓளபாஸனஞ்செய்யாதவன் தனக்குத்தானம் கொடுப்பவனையும் வீணே அழிக்கிறான். தன்னிடத்தில் விச்வாஸத்தால் தானம் கொடுப்பவர்களை கெடுக்காமலிருப்பதற்காகவாவது பிரதிக்கிரகம் செய்யும் கோஷ்டியாரேனும் ஓளபாஸம் செய்ய வேண்டுமென்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

வீ. உமாமகேசுவர சாஸ்திரீ.

ஸ்மிருதி பிரமாணமா?

நான் முற்கூறியபடி வேதம் ஸ்மிருதிகள் ஆசாரம் சீலம் முதலிய யாவும் வேதனிரோதமில்லாதவரைப் பிரமாணம் தானென்று சொல்லிவிட்டபோதிலும் ஸ்மிருதிகள் ரிஷிகளால் அக்காலத்திற்கேற்பட்ட சட்டம் போல் இயற்றப்பட்டதாய்த் தெரியவருகிறபடியால் அத்தகைய ஸ்மிருதிகளை மனுஷ்யநாமான்யத்தில் ஸகோதரபாவத்தை யேற்றுக்கொண்டு லோகத்தில் பாடுபடும் நாமும் ஏற்றுக்கொள்வதெப்படி என்று மீண்டும் சங்கை நிகழலாமெனக் கொண்டு மறுபடி இங்கு இறங்குகிறேன்.

நாம் பொதுவாய் எந்த விஷயத்திலிறங்கினாலும் ஓர் நம்பிக்கையால் இறங்குகிறோம். பாருங்கள். நம்மைப் பார்த்து நீர் யாருடைய புத்திரனென்றொருவர் கேட்பதாய் வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது நாம் கூறும் பதில் யாது? தேவதத்தனுடைய புத்திரனென்று சொல்வோம். உண்மையது தான். ஆனால் நாம் அவ்விதம் செய்ய நியாயமில்லை. உண்மையில் நாம் பார்க்கும்போது நமது தாய்தகப்பனென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவே முடியாது, வரவர்ப்பல ஆப்தர்களின் வசனத்தால் தான் நம்புகிறோம். அதுபோல் பொதுவாய்ப் பிரமாணம் வேண்டும். அந்தப் பிரமாணம் வேறு பொய்ப் பிரமாணங்களாலடிபடாமலும் நீண்டகாலமாய் நம் முன்னோர்களால் மாறுபாடின்றி விவாதமின்றி கையாளப்பட்டு வருவதாயும் இருக்கவேண்டும். அவ்விதம் பார்க்கும்போது சுருதி ஸ்மிருதியைத் தவிர எந்தச் சாணமடைய நம்மால் முடியும். ஆகையால் ஸ்மிருதிகள் நமக்குப் பூரணப் பிரமாணம் தான். அவ்விதமே சங்கர்

वेदमूलाः स्मृतयः । वेदेषु लिखितं वाऽप्युक्तम् ।

ஸ்மிருதிகள் வேதங்களை மூலமாகக் கொண்டவை என்றார். அவ்விதமே மரீசியும்

दुर्वीथा वैदिकाश्शब्दाः प्रकीर्णत्वाच्च ये खिलाः ।

உவெடாயா வெஷிகாஸஸ்வாஃ ப்ரகீணட்க்வாஹு யெ லிஹாஃ । வைதிகமான சப்தங்கள் ஸாலபமாய் அறிபக்கூடியவையல்ல. அதிலும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. ஆகவே அவைகளை ஸ்மிருதிகளின் மூலம் தானறிய முடியுமென்கிறார். மணுவும் இவ்விதமே கூறினரென்று முன்னம் கூறிவிட்டேன். இத்தகையப் பிரமாணக் கிரந்தங்களை யுக்தி சாஸ்திரத்தால் எவன் கெடுக்கிறானோ அவன் ஸாதுக்கள் கோஷ்டியினின்றும் தள்ளத்தக்கவன். அவன் வேதநிந்தனை செய்தவனாவான் என்கிறார். ஹாரீதர் இவ்விஷயத்தில் மிகவும் வருத்தப்படுகிறார்.

न यस्य वेदा न च धर्मशास्त्रं न वृद्धवाक्यं हि भवेत्प्रमाणम् ।

सोऽधर्मकृत् दृष्टिहतो दुरात्मा नात्मापि तस्येह भवेत्प्रमाणम् ॥

ந யவ்ய வெஹா ந வ யசுபுராஸூ ந வ்யஸிவாக்யம் ஹி
ஹிவெஸ்யுபிராணஸு । லொரயசுபுசுக்ஷுக்ஷுஹிஹிஹிஹிஹிஹி
நாதாவி தவெஸ்யுஹிஹிவெஸ்யுபிராணஸு ॥

எவனுக்கு வேதம் தர்மசாஸ்சிரம் பெரியோர்களது வார்த்தை
யும் பிரமாணமில்லையோ அவன் அதர்மத்தைச் செய்தவன்.
கண் இல்லாதவன் அயோக்கியன் அவனுக்குத் தனதுஆத்மா
கூட நம்பத்தக்கதல்லவென்றார் இதுபோலவே கிருஹ்ய ஸூத்
திரங்களும் பிரமாணந்தானென்கிறார். தேவலர்—

मन्वाद्यः प्रयोक्तारो धर्मशास्त्रस्य कीर्तिताः ।

तत्प्रयुक्तप्रयोक्तारो गृह्यकारास्तु मन्वतः ॥

சிறாடிய: ப்ரயொக்தாரொ யசுபுராஸூஸ்யு கீர்திதா: ।

தசுப்ரயுக்தப்ரயொக்தாரொ குஹ்யகாராஸ்துமந்வத: ॥ என்று

ஆசுவே இத்தகயப் பிரமாணலக்ஷணங்களை நன்கறிந்து பெரி
யோர்கள் காப்பாற்ற வேண்டும். இல்லாவிடில் பிரமாணத்தை
நம்பாத மூர்க்கர்களால் வேதாதிகள் இழக்கப்பட்டு சேற்றிலகப்
பட்ட பசுப் போல்கதறும் என்கின்றனர்.

இனி தர்மத்திற்கு ஒருவிதமாய் லக்ஷணம் கூறுவாம்

தர்மலக்ஷணம்

இதற்கு முன் ஒரு சமயம் நான் தர்மலக்ஷணம் தனியாய்க்
கூறியுள்ளேன். ஆயினும் மீண்டு மிங்கு ஆரம்பிப்பது சொன்ன
தைச் சொல்வதாகாது. இங்கு ஆரம்பித்த ஸந்தர்ப்பத்திற்காக
மட்டிலும் சுருங்கக் கூறப்படுவதாய் அறியத்தக்கது. இத்தர்ம
லக்ஷணத்தை நமக்கு எத்துணை முறை உபதேசித்தாலும் குற்ற
மாகாது. ஏனெனில் உண்மையான இலக்கணம் தெரியாமை
யாற்றான் வந்த கேடு. இம்மட்டோடு சிற்சாமல் மேன்மேலும்
இன்னும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆகையால் தர்மலக்ஷணம்
இது. ஹாதத்தர்—

वाक्कर्मजन्यः अभ्युदयनिःश्रेयसहेतुरपूर्वाख्यआत्मगुणो धर्मः ।

வாகுசுபுஜந்ய: சுஷ்யுஹிநி:ஸ்ரெயஸஹெதூராவஹி
வ்யுக்ருதமஹொநொ யசுபு: ।

திரளியத்தைப் பாத்திரத்தில் அர்ப்பணம் செய்வதும் தர்மம் என்றார். தேசத்தில் என்றால் புண்யதேச சேஷத்திரமென்றும், காலம் என்றால் கிரஹணம்முதலிய புண்யகாலத்தில் என்றும் உபாயம் என்றால் சாஸ்திரத்திற் கூறப்பெற்ற வழி என்றும் கிரத்தை என்றால் ஆஸ்திக்ய புத்தியென்றும் பாத்திரமென்றால் நல்ல யோக்கியதை பெற்றவனென்றும் சொன்னார். இவ்விதமே தர்மலக்ஷணம் கூறும் ஒவ்வொரு தர்மசாஸ்திரக்காரரும் ஸம்ஸ்கிருதபதம் மட்டிலும் மாற்றிக் கூறுகின்றனரே தவிரப் பொருளை மாற்றவே இல்லை. ஆகவே இத்தகைய தர்மம் முற்காலத்திற்குத் தான் ஒத்தது. இக்காலத்திற்கு இது தகுதியில்லவென்று சொல்வது தகுமா? தகாது. ஆபஸ்தம்பர் கூறும் தர்மலக்ஷணம் ஒன்றை மட்டிலும் இங்கு காட்டி இதனைவிடுத்து மேற்செல்வாம். ஆபஸ்தம்பர்,

न धर्माधर्मौ चरत आद्यं स इति न देवा न गन्धर्वा न पितर इत्याचक्षतेऽयं धर्मोऽयं धर्म इति यं त्वार्याः क्रियमाणं प्रशंसन्ति स धर्मः यं गर्हन्ते सोऽधर्म इति ॥

ந யஜுடாயஜுடௌ உராத சூவம் ஸு உதீ ந ஷெவா ந மநய வபூ ந விதர உத்யாவக்ஷதெயம் யஜெடூயம் யஜெ உதீ யம் க்ஷாயடூஃ க்ரீயரீணம் பூஸஃஸனி ஸ யஜெஃ யம் மஹடெனெ லொயஜெ உதீ ॥

தர்மமாவது அதர்மமாவது நான் நான் என்று முன்வந்து சொல்லாது. தேவர்களே கந்தர்வர்களே பிதிருக்களே இது தர்மமென்று சொல்லுகிறதில்லை. மற்று எதைச் செய்தால் ஆர்யர்கள் கொண்டாடுவார்களே அது தர்மம். எதை நிந்திப்பார்களே அது அதர்மம் என்றார். ஆனால் நாமெல்லோரும் ஆர்யர்களல்லவா? நம்மால் புகழப்படுவது தர்மம் தானென்று வரும். அதற்கு ஆர்யர்கள் யார் என்பதை கவனிப்போம்.

ஆர்யர்கள் என்றால் யார்?

இப்பதம் ஸம்ஸ்கிருத பதம் இதற்கு மதிக்கத் தகுந்த பெரியோர்கள் என்று அர்த்தம். ஆனால் இப்போதும் மதிக்கத் தகுந்த பெரிய மனிதர்களில்லையாவென்றால் அதன்று ஆர்யர் என்ற

பதத்திற்குச் சரியான பதம் சிஷ்டர் என்றிருக்கிறது. அதன் அர்த்தம் தான் இதற்கும், சிஷ்டர் என்றால் நன்கு வழியில் சிஷ்டிக் கப்பெற்றவர் என்றாகிறது ஆயினும் தர்மசாஸ்திரக்காரர் கூறியிருக்கும் சிஷ்ட லக்ஷணத்தைக் கவனிப்போம். போதாயனர்—

**शिष्टाः खलु विगतमत्सराः निरहङ्काराः कुंभीधान्याः अलो-
लुपाः दंभदर्पलोभमोहक्रोधवर्जिताः ॥**

ஸிஷ்டாஃ வலு விமதஸி துராஃ நிரஹு ஶாராஃ கூஹ்யா நுராஃ சுஹொமுவாஃ வ ஶிஷ்டிஷ்டொஹுஷொஹுஷொயவஜிஷ்டாஃ சிஷ்டர்களைப்பவர் மாத்திரம் மற்றவர்கள். அகங்காரமற்றவர்கள் சொற்பதான்யம் உடையவர்கள். ஆசையற்றவர்கள் டம்பம் கொழுப்பு பேராசை மோகமற்றவர்கள் கோபமற்றவர்கள் என்றார். இதுபோகாதென்று விரித்தும் கூறுகின்றார்.

धर्मशास्त्रधारुढा वदखद्गधरा द्विजाः ।

लोलार्थमापि यं द्यूः स धर्मः परमः स्मृतः ॥

யஶிஷ்டாஷ்டாரயாரஹிஷா வெஷவஷயரா ஶிஷ்டாஃ ।

லீஹாஷ்டிஷி யஃ ஶுஹிஷுஃ ஶ யஶிஷ்டஃ வராஶிஷ்டிக் ॥

தர்ம சாஸ்திரமென்னும் ரதமேறி வேதமென்னும் கத்தியைத் தாங்கி பெரியோர்கள் விநையாட்டாய் எனக்கக் கூறியபோதிலும் அது பரமதர்மமும் தான் என்று இத்தகைய ஸாதகங்கள் தர்மா தர்மத்தைச் சபை கூடி விவஸ்தை செய்வதால் அது தான் தர்மம் அதர்மமெனப்படும். இத்தகைய ஸபையில் நால்வர் கூடி விவஸ்தை செய்யவேண்டுமென்று யாக்ஞவல்கியர் கூறினர். பராசாரும் வேத தர்மத்தை நன்கு அறிந்த நால்வராவது மூவராவது சொல்வதுதான் தர்மம். இதில்லாமல் அநேக ஆயிரக்கூட்டத் தாலும் தீர்மானிக்கப்படுவது தர்மமல்லவென்கிறார். ஆபஸ்தம்பரும் இம்மதத்தையே தழுவினர். இவர் சொல்லும் விசேடம் யாதெனில் ஸமஸ்ததேசங்களிலுமுள்ள பரமஸாதகங்களான சாந்த மூர்த்திகளின் பேதமில்லாத எங்க நடக்கையோ அதை நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். தேசாசாரமென்ற தர்மமெல்லாம் மற்ற தேசத்தவரால் கையாளக்கக்கதல்லவென்றார். இவ்விதம் செய்வான் இரண்டு லோகங்களையும் ஜயித்து விடுவானென்றார். இனி

எல்லா தேசத்திலுமுள்ள ஆர்யர்களின் வித்யாஸமில்லாத நடத்தை யாவரும் கிரகிக்கத்தக்கதுதானென்று வர இதில் விசேஷம் கூறுகின்றார்.

ஸாதுக்களது நடத்தை யாவாலும் கிரகிக்கத்தக்கதென்பதிலும் ஒவ்வொரு வருணத்தவரும் தத்தமக்குரிய தர்மத்தை மட்டிலும் பெற்றனுட்டிக்கவேண்டுமென்பறி ஒரு வருணத்தவன்மற்றவனுடையதை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆபஸ்தம்பர் ஒவ்வொரு வருணத்தவரும் தன் தன் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் உயர்ந்ததும் குறைவற்றதுமான ஸ்வர்க்க சுகம் கிடைக்கிறது. பிறகு மறு ஜன்மம் எடுத்தால் கன்மபலனினமீதத்தால் ஜாதி ரூபம், வர்ணம், பலம், புத்தி, சூகம், அறிவு, தீரணியம் தர்மானுஷ்டானம் இவைகளை நன்கு அடைகிறான். இவ்விதம் சக்கரம் போல் இரண்டு லோகங்களிலும் சுகத்தையே அடைகிறான் என்றார். சுருதி தர்மத்தால் அடையத்தகாதது. ஒன்றுமில்லையென்றே கதறுகிறது. இத்தகைய தர்மத்தில் தான் உலகம் பிரதிஷ்டை பெற்றிருக்கிறது. இத்தகைய தர்மஷ்டனைத்தான் பிரஜைகள் பின்பற்றுவார்கள். ஆகவே தர்மமென்று பொதுவாய்க் கூறிவிட்டாலும் வர்ணத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் வர்ண ஆசிரமத்திற்கும் பிரித்து எவ்விதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அத்தகைய தர்மங்களை அவர்வர்கள் அனுஷ்டித்துச் சிரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமென்றார், சந்திரிகாகாரர்—

वर्णत्वमेकमाश्रित्य यो धर्मस्संप्रवर्तते ।
 वर्णधर्मस उक्तस्तु यथोपनयनं क्रिञ्च ॥
 तथैवाश्रममाश्रित्य योऽधिकारः प्रवर्तते ।
 स एवाश्रमधर्मस्स्यात् भिक्षा दण्डादिको यथा ॥
 वर्णत्वमाश्रयत्वं च योऽधिकृत्य प्रवर्तते ।
 स वर्णाश्रमधर्मस्तु यथा मौञ्जी तु मेखला ॥

வண்புண்பெகமாஸிரித்யு யொ யதீபுஸுஹ்வதக்டெ ।
 வண்புயதீபுஸு உக்தஸு யயொவநயநம் க்ரிஞ்ச ॥
 ததெவாஸுமமாஸிரித்யு யொயிகாரஃ புவதக்டெ ।
 ஸ வணவாஸுயதீபுஸு யதா மூஞ்சி து மெலலா ॥

வண-கூபரோபுரூபிக்ஷம் உ யொயிக்ஷுத் புவத-கெத |
 வ வண-கூபரூபிக்ஷு-ஸு யொ-கிளஜீ த-கெவலா ||

வரணம் ஒன்றை மட்டிலும் குறித்து எந்ததர்மம் கூறப்பட்டதோ, அது வரணதர்மம். உதாரணம், உபநயனம், அதுவே ஆசிரமத்தை ஒட்டியிருந்தால் அது ஆசிரம தர்மமெனப்படும். உதாரணம், பிசுஷ, தண்டம் முதலியன. வரணத்தையும் ஆசிரமத்தையும் ஒட்டி எந்ததர்மம் வருகிறதோ அதுதான் வரணாசிரம தர்மம் உதாரணம், மெளஞ்ஜீ, மேகலை, முதலியன: இன்னும் விளங்கச்சொன்னால், பிராமணன் கூத்திரியன் முதலிய வரண ஸாமான்யத்தை உத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும், பிரம்சாரி கிருகஸ்தன் முதலிய ஆசிரமத்திற்குப் பொதுவாய் வரும்படி சிலதர்மயிருக்கும், பிராமண ப்ரம்மசாரிக்கு இது, பிராமண கிருகஸ்தனுக்கு இது. அப்படியே கூத்திரிய பிரம்மசாரி, கிருகஸ்தனுக்கு தர்மம் ஒன்று என்றுகூறலாமஆகவே இவ்விதம் தர்மபேதத்தை நன்கறிந்தே அனுஷ்டித்துக் கடைத்தேறல் வேண்டும். இதை உத்தேசித்தே மனு கரையான் புற்றுக்கூட்டுவதுபோல தர்மத்தை மெதுவாய் ஸாவதனமாய்க் குவிக்கவேண்டும். ஸமஸ்தப் பிசாணிகளுக்கும் தயை காண்பித்துக்கொண்டு சேர்க்கும் அத்தர்மம் தான் பரலோகத்திற்கு ஸைஹ்யமாகும். பரலோக சகாயத்தில்தாயோதந்தையோ புத்திரன்மனைவினா தியாநிதகமாட்டார்கள், தர்மமொன்று தான் நிற்கும். பிறக்கும்போது ஒருவனுபத்தான் பிரந்தான், தனியாகவே இறக்கிறான். புண்யத்தைபுமபாபத்தையும் ஒருவனாகவே அனுபவிக்கிறான். இறந்த இச்சரீரத்தைக்கட்டையோடு எறித்து விடுகிறார்கள். போகும்ஜீவனத் தர்மமொன்று தான் பின்பிடுதாடரும், ஆகவே சகாயத்திற்காகத் தர்மத்தையே தேடவேண்டும். ஆகவே தர்மத்திற்குப் பரம மூலமான சுருதிஸ்மிருதிகளையும் அதைக் கசடறக்கற்றபெரியோர்களையும் அண்டித் தர்மத்தை வரணாசிரமத்திற்கேற்றவாறு பயத்துடன் அனுஷ்டித்துக் கடைத்தேறவேண்டுமேயல்லாது கண்டவர்கள் சொல்லவொதல்லாம் தர்மமாகாதென்பது திண்ணம்,

M. N. சப்ரமண்ய சாஸ்த்ரி,